

Arrest

nr. 207 736 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn te Adale, Middle-Shabelle op 6 januari 1992. U verlaat Somalië op 5 mei 2012 omdat Al Shabab u het order gaf zich aan te sluiten, en u dit niet wilt. U reist via Kenia, Ethiopië, Sudan en Libië naar Malta, waar u op 21 juni 2012 aankomt, opvang krijgt en in oktober 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Vanaf dan heeft u een papier waar opstaat welk statuut u heeft. U woont in de wijk Vittorio in Gozo bij uw vrienden A.A. en H., u betaalt geen huur en u weet niet of uw vrienden een job hebben, soms slaapt u ook op straat. Sinds oktober 2012 krijgt u van de Maltese overheid een maandelijkse toelage van 100 euro tot uw vertrek uit

Malta op 20 mei 2017. Echter u heeft geen job, en krijgt geen onderwijs, wanneer u ook keelpijn krijgt en in het hospitaal van Gozo steeds te horen krijgt dat er geen problemen met uw keel zijn besluit u te vertrekken. Van Somaliërs hoort u dat België een goede bestemming is. Twee maand voor uw vertrek vraagt u, in Malta, een paspoort aan, u krijgt dit en u reist er mee, op 20 mei 2017, met het vliegtuig, u denkt dat de maatschappij Ryan Air kan zijn, naar Eindhoven, Nederland. U verblijft tot juli 2017 in Den Haag, bij een vriend, A.A.. Kort voor uw vertrek naar België, met de trein, verliest u uw tas met daarin uw paspoort van Malta, noch in Nederland, noch in België onderneemt u stappen bij de politie of de Maltese buitenlandse autoriteiten om een bewijs van uw legaal statuut binnen de Europese Unie te verkrijgen. U vraagt 2 dagen na uw komst naar België asiel aan.

U dient geen documenten in om uw asielaanvraag te ondersteunen.

B. Motivering

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Malta wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Malta een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Malta verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U stelt dat u er weggaan voor "problemen" die u in België houden, namelijk dat u geen huis, geen werk, en geen onderwijs krijgt (CGVS p. 11). U moet soms op straat slapen, anders verblijft u bij vrienden (CGVS p. 11). Echter, wanneer u bevraagd wordt over het zoeken naar hulp bij de Maltese overheid stelt u dat u nooit hulp gevraagd heeft (CGVS p. 10), wat toch uw verantwoordelijkheid is, en blijkt dat u een toelage van 100 euro per maand krijgt (CGVS p. 10), sinds u, in oktober 2012, de subsidiaire bescherming krijgt (CGVS p. 7) tot uw vertrek op 20 mei 2017 (CGVS p.5). U bevestigt zelf de subsidiaire bescherming gekregen te hebben én bij uw vertrek uit Malta er legaal geweest te zijn, u krijgt immers een paspoort om te kunnen reizen, uitgeschreven door de Maltese overheden (CGVS pp. 6-7, p. 11), waarmee u legaal naar Nederland kan reizen.

U stelt tevens dat u medische problemen heeft en niet geholpen wordt in het hospitaal in Gozo omdat ze stellen dat er geen problemen zijn met uw keel zoals u beweert (CGVS pp. 7-8). Daarbij merkt het CGVS op dat u in Nederland, wanneer u daar een maand verblijft, geen medische hulp zoekt (CGVS p. 8), en u stelt daar te zijn om vrienden te bezoeken en uit Malta weg te willen gaan. Tevens vraagt u in Nederland geen bescherming aan, u komt naar België, om asiel aan te vragen, omdat Somaliërs u dit aanraden (CGVS pp. 8-9). Toch een erg vage reden voor iemand die al over internationale bescherming beschikt. U stelt bovendien dat uw medische problemen verbeterd zijn sinds u in België medicatie krijgt (CGVS p. 10). Voor de volledigheid wijst het CGVS er op dat de geijkte procedure voor medische problemen, een aanvraag tot een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot, het feit dat u in 2017 een Maltees paspoort bekomt "voor vluchtelingen" (CGVS p. 6), bewijst dat uw statuut er nog geldig is, dat u op basis van dit status nieuwe documenten bekomt, en bevestigt de informatie van de Maltese overheid (DUBLIN OFFICE MT 22.11.2017) waaruit blijkt dat u een geldige subsidiaire beschermingsstatus heeft in Malta (zie administratief dossier). U stelt uw Maltees

paspoort verliest in Den Haag, kort voor uw komst naar België (CGVS p. 5, p. 9), wanneer uw tas, terwijl u water gaat halen, verdwijnt. U doet hier nooit aangifte van, noch bij de politie, noch bij de Maltese vertegenwoordiging. In Nederland doet u dit niet omdat u denkt dat u uw zak wel zal terugvinden (CGVS p. 9). In België doet u dit niet omdat u "nog niet lang" in het land bent en niet weet hoe u het moet doen (CGVS p. 10). Hierop wordt u op het volgende gewezen (CGVS p. 11); Maar u kan eigenlijk legaal in België verblijven, u moet uw documenten legaliseren, maar u neemt niet eens de moeite om uw Maltese documenten in België opnieuw te krijgen Ik wist niet hoe moeite te doen, ik kan dat pas doen als ik hier al langer ben Maar u vraagt een paspoort aan in Malta en u reist zelfstandig, dus dat toont aan dat u de intelligentie en de mogelijkheden heeft deze administratieve zaken te doen ? Ik vroeg het hen niet De Commissaris heeft een off. antwoord van de Maltese autoriteiten dat mensen met subsidiaire bescherming een verblijfskaart kunnen aanvragen ook al hebben ze deze nooit zelf verlengd, want het statuut blijft geldig, ook al is de kaart het niet, dat zijn administratieve stappen en heeft niets met internationale bescherming te maken, want u bent al beschermd Zwijgt " Het feit dat u geen stappen onderneemt om uw statuut te legaliseren, buiten Malta, heeft dan ook niets te maken met internationale bescherming. Gezien u in Malta in staat bent om zelf nieuwe documenten aan te vragen om het land te verlaten, bewijst u dat u de intellectuele capaciteit heeft om eens in het buitenland, op zijn minst, een bewijs voor het verlies van uw paspoort te bekomen. Bovendien blijkt uit de COI (zie administratief dossier) dat het niet is omdat u uw verblijfskaart niet meer heeft, of deze niet op tijd hernieuwt, dat uw statuut van subsidiair beschermde in Malta hierdoor vervalt. U kan dus makkelijk de administratieve stappen zetten om terug te keren naar Malta en aldaar het nodige te doen om uw papieren opnieuw te bekomen.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Malta, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Malta, dat Malta het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Malta te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit de stukken waarover het CGVS beschikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u noch direct, noch indirect mag teruggelid worden naar Somalië aangezien u subsidiaire bescherming werd verleend in Malta."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 maart 2018 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt niet te ontkennen dat hij in Malta subsidiaire bescherming heeft gekregen. Hij meent echter dat artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Verzoeker merkt op dat artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 26 van de richtlijn 2005/85/EU, die het concept "eerste land van asiel" definieert. Hij haalt artikel 25 van de richtlijn 2005/85/EU aan, dat als het ware het toepassingsgebied van artikel 26 van deze richtlijn definieert:

"1. Naast de gevallen waarin een asielverzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 343/2003, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de asielzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een asielverzoek uit hoofde van dit artikel als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat de vluchtelingenstatus heeft toegekend;

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 26 voor de asielzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...)".

Verzoeker stelt dat artikel 25 van deze richtlijn aldus duidelijk het concept eerste land van asiel beperkt, zoals vervat in artikel 26 tot de niet-lidstaten. Verzoeker betoogt dat hij *in casu* beschikt over subsidiaire bescherming in Malta, niet over de vluchtelingenstatus, waardoor evenmin op dienstige wijze naar artikel 25, 2° a), kan worden verwezen.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad: *"RvV nr. 141.980 van 26 maart 2015 ; RvV nr. 166.825 van 28 april 2016 ; RvV 167.026 van 29 april 2016 ; RvV 167.019 van 29 april 2016 ; RvV nr. 167.028 van 29 april 2016 ; RvV nr. 167.020 van 29 april 2016"*.

Verzoeker voert aan dat ook van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan worden gemaakt en verwijst naar *"RvV 167 028 dd. 29 april 2016"*. Volgens verzoeker schendt de redenering, waarbij verweerder weigert de asielaanvraag te onderzoeken omdat verzoeker reeds in Malta bescherming krijgt, artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, alsook de materiële motiveringsplicht.

Waar verweerder stelt dat verzoeker zijn verblijf hier kan regelen door zijn documenten hier te legaliseren, is het hem onduidelijk op welke procedure verweerder doelt. Verder kan verzoeker niet verweten worden dat hij geen moeite gedaan heeft om zijn toestand te legaliseren, nu hij 2 dagen na zijn aankomst in België asiel heeft aangevraagd.

Verzoeker stelt te zijn vertrokken uit Malta omdat hij er onderworpen werd aan onmenselijke en vernederende behandeling, gediscrimineerd werd en geen enkele steun ontving van de overheid.

Verzoeker voert tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Tot slot merkt verzoeker op dat verweerder in de bestreden beslissing aangeeft dat hij over Italiaanse verblijfsdocumenten zou beschikken. Hij voert aan dat dit niet klopt en dat hij geen enkel verblijfsstatuut heeft in Italië.

In hoofdorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de herschikte Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing werd gesteund, werd intussen opgeheven (BS 12 maart 2018). Het luidde als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Uit de bestreden beslissing kan blijken dat deze werd genomen nadat de commissaris-generaal een volledig onderzoek heeft gevoerd naar de nood aan internationale bescherming. De bestreden beslissing besluit als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018), aangezien hij reeds internationale bescherming geniet in Malta. De parlementaire voorbereiding van deze bepaling stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

Deze mogelijkheid sluit een weigering ten gronde niet uit, wat *in casu* het geval is.

2.4. Het toekennen van internationale bescherming is van subsidiaire aard met name wanneer geen nationale bescherming voorhanden is. Het is daarbij internationale praktijk, dat wordt beslist tot een weigering van internationale bescherming aan personen die reeds deze bescherming genieten in een ander land.

2.4.1. Verzoeker geniet internationale bescherming in een EU-lidstaat, *in casu* Malta. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verblijfstitel heeft verkregen op grond van de subsidiaire beschermingsstatus die Malta heeft toegekend *“He was granted subsidiary protection status on 13.10.2012. He is still a beneficiary of international protection in Malta.”* (e-mail Dublin office Malta van 22 november 2017). Ook uit het gegeven dat verzoeker in 2017 een Maltees paspoort verkreeg *“voor vluchtelingen”* (CGVS-verslag, p. 6), bevestigt dat verzoekers statuut in Malta nog geldig is en dat hij op basis van deze status nieuwe documenten kan bekomen. Waar verzoeker nog stelt dat hij zijn paspoort in Den Haag, Nederland verloren is, kan de Raad slechts vaststellen dat hij hiervan geen aangifte heeft gedaan, noch bij de politie, noch bij de Maltese buitenlandse vertegenwoordiging (CGVS-verslag, p. 9, p. 10). Bovendien blijkt uit de COI (COI Focus *“Somalië. Terugkeer naar Malta na verloop van de geldigheidsduur van het verblijfsrecht op basis van subsidiair beschermingsstatuut”*) dat het niet is omdat verzoeker zijn verblijfskaart niet meer heeft, of deze niet op tijd hernieuwt, dat zijn statuut van subsidiair beschermde in Malta hierdoor vervalt. Verzoeker kan dus de nodige administratieve stappen zetten om terug te keren naar Malta en aldaar zijn verloren verblijfstitel laten vervangen.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geheel vrijwillig om persoonlijke redenen Malta heeft verlaten. Hij haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij Malta verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zowel tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal als in zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn levensomstandigheden op Malta. Zo antwoordde verzoeker op de vraag wat hem tegenhoudt terug te keren naar Malta, *“De problemen waarvoor ik wegging die houden me nog hier”* (gehoorverslag van het CGVS, ofwel notities persoonlijk onderhoud, van 31 januari 2018 (hierna: CGVS-verslag), p. 11). Hij legde uit dat hij in Malta geen huis, geen werk en geen onderwijs krijgt (CGVS-verslag, p. 11) en dat hij soms, wanneer hij niet bij vrienden verblijft, op straat moet slapen (CGVS-verslag, p. 11). Echter, gevraagd of verzoeker naar hulp zocht bij de Maltese overheid stelde hij dat hij nooit hulp heeft gevraagd (CGVS-verslag, p. 10) en even later dat hij een toelage van 100 euro per maand kreeg (CGVS-verslag p. 10) – sinds hij in oktober 2012, de subsidiaire bescherming kreeg (CGVS-verslag, p. 7) tot zijn vertrek op 20 mei 2017 (CGVS-verslag, p. 5-6). Verzoeker licht echter niet toe dat hij daadwerkelijke pogingen heeft ondernomen om een nieuw leven op te bouwen in Malta. De door verzoeker aangehaalde socio-economische problemen -indien geloofwaardig- zijn dan ook, minstens deels, het gevolg van zijn eigen nalatigheid. Voorts kan niet blijken dat in Malta fundamentele mensenrechten van personen die een internationale beschermingsstatus werden toegekend, dermate worden aangetast dat het leven er ondraaglijk wordt.

2.4.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verschilt met de situatie van een asielzoeker zoals blijkt uit Richtlijn 2011/95/Eu van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (hierna KRh) wordt een uniforme status beoogd voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Ook Malta is zoals hoger gesteld gebonden door het Unierecht. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoeker van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan zijn subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de

EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. Wat betreft verzoekers bewering dat hij medische problemen heeft en niet geholpen werd in het hospitaal in Gozo waar ze stelden dat er geen problemen zijn met verzoekers keel (CGVS-verslag, p. 7-8), merkt de Raad op dat hieruit blijkt dat verzoeker aldus wel onderzocht werd op Malta. De Raad meent dat verzoeker niet zonder enige ernstige objectieve gegevens, zo maar kan poneren dat een Maltese dokter medische behandeling weigert aan patiënten in nood. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker gedurende zijn een-maand-durend verblijf in Nederland geen medische hulp zocht (CGVS-verslag, p. 8) en dat hij bovendien stelt dat zijn medische toestand verbeterd is met de medicatie die hij in België krijgt (CGVS-verslag, p. 10).

2.4.5. De Raad besluit dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Malta, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het Gemeenschappelijk Europees Asiel stelsel (GEAS) dat voorziet in normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Uit bovenstaande vaststellingen kan in het bijzonder afgeleid worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Malta, dat Malta het non-refoulementsbeginnsel naleeft, evenals dat zijn levensomstandigheden er niet in strijd zijn met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (omzetting van artikel 15 b van de KRh) van de met name, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.4.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat verweerder in de bestreden beslissing aangeeft dat hij over Italiaanse verblijfsdocumenten zou beschikken en dat dit niet klopt, stelt de Raad vast dat dit inderdaad een materiële vergissing betreft die de inhoud van de bestreden beslissing niet aantast.

2.4.7. Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Malta, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK